

Menister lindo kuulma tark
Ja Kunningas sa moistma ert,
Et jättis mahha waeno-meest
Ja pöris nenda kurjast teest,
Ja teggi muist sa jälle heaks,
Mis enne olli temmal weaks;
Nüüd pöris äslist temmaa meel
Ja föndis jälle ello teel! —
Menister targem teiste seast,
Kes sedda wäija arwas heast:
Ei sinno-kelest seadnud ta
Seäl rohkemat, kui sa ja ma!

Jutto jätkud.

Üks funningas ütles ühhe moisa wannemale,
et ükski ei wöi kolme sõnna kirjutada, mis ei
wöi parremaks ehk pahhemaks pöördia ja nenda
rahho rikkumist sünnitada.

Moisawannem wöttis fulgo ja kirjutas: üks,
aks, kolm. „Jah! null on õigus!” kostis fun-
ningas, siin ei olle wigga.

Viimne seadus.

Kasper Maine olli üks otsato rikkas Inglis-
maa mees; agga wägga lustlik feige ello aia ja

fa surma tunnil veel. Kui surm liggi olli ja
paljo söbrad temma ümber seisid, kütus omma
wanna teendrit omma ette ja ütles: „Kule Ja-
kob! kaua aega olled sa mind truiste teninud
ja feige selle aia fa joomist armastanud, siis
ollen minna omma viimse seadusse ehk teesta-
menti laeknud ülles panna, mis sinnule suurt
himmo jooma teeb, ja mis sa selle musta laeka
jees leiad, mis minno modi al on!”

Wanna Jakob arwas, et se muud ei woi
olla, kui hea tük rahha ehk paar toassinad pud-
delid wina. Agga, kui verremees surnud olli,
ei leidnud Jakob laekast muud, kui ühhe —
solasse haringa!

Kohjo tassumine.

Tallomehhel surri temma feige parrem lehm.
Temma naene kurvastas selle ülle wägga, jai
haigeks ja surri, mis ülle mees ennast wägga
kurvastas.

Teised küllamehhed trööstisid tedda ja üks
ütles: „Sinnul olli üks hea ja wapper naene,
se on tössi; agga selle wasto leiad pea jälle
abbi, seit sa olled alles noor ja saad siis pea